

Preu
de subscripció:
450 ptes. l'any
Un número:
20 cts.

Torroella de Montgrí, 17 de setembre 1922

Redacció i
Administració:

**Ateneu
Montgrí**

* * *

Acaba de constituir-se a Torroella una entitat deportiva: «Club Deportivo Montgrí». El Club naix rodejat d'entusiasmes, ufanós i esperançador.

¡Benvingut siat!

En la grisor de la vida rural l'adveniment d'aquet club ens omplena d'optimisme, més que per sa lloable finalitat per l'alt esperit dels iniciadors.

En l'era d'En Xam-mà vora les faldes del Montgrí i tocant a Torroella, un camp de sport d'immillorables condicions donarà fi de que nostra vila batega a l'impuls de la civilització.

El Club és una nova, una esplendorosa fita en el camí de nostre ressorgiment.

Sols manca que tots els torroellencs que estimin el progrés de la vila i la cultura dels seus fills acudeixin a omplenar les llistes de socis.

La llista de fundadors serà una executòria honrosa, l'índex valios de l'élite torroellenca.

El Xuclador

(Continuació)

Abans, molt temps abans, i segons diuen que contàren vells mariners, fou cala Pedrosa assil de gent.

Talment com la correntia o els vents de la mar deixen abandonades sobre platges llunyanes estranyes i oloroses algues o estelles i desferres de qui sap quines coses i fins bocins de ço que fou costellam d'un navil·li, així sobtadament apareixen a cala Pedrosa uns pescadors, i quant els mariners de les platges veïnes s'adonaren de que aquella comptava amb estadants, aquests ja feia temps que hi eren instal·lats.

Eren aquests pescadors un matrimoni amb dos fills.

Tenia l'home una barqueta i aparells de pesca—nances, janvines i palangres—i,

com tants altres, diàriament es llançava a la ventura de la mar—que a tothom acull—en recerca de la problemàtica pesquera, i amb aquella barqueta proveïda potser d'una vela excessiva i desproporcionada s'arriscava mar endins, fins que vista des de terra no era res més que un minúscul triangle blanquinós que hom no sabia si era una vela o un borralló d'escuma del llaveig de les onades.

Alguna vegada l'acompanyava la seva dona que alta, ferrenya i ben agraciada remava com qualsevol mariner. Quan no l'acompanyava romanien a la cala apedaçant la roba o rentant, o bé s'arribava fins a la vila més propera a vendre la pesca arreplegada per son marit; no obstant, segons quins peixos eren guardats en viviers esperant que n'hi hagués més nombre per a obtenir millor ganància venent-los en dies més a propòsit.

Els jorns que anava a vila s'allunyava de bon matí pel corriol penós, carregada amb el cistell pesant—que duia sobre el cap—i retornava cap allà al mig dia sota l'ardència del sol, que adhuc en els dies d'hivern entre el caminar ràpid i el pes que duia a son damunt—doncs retornava carregada de provisions adquirides amb els productes de la venda—obligava a la pobra dona a suar copiosament i li feia més cansat el camí.

Quan li semblava que era aprop l'hora del retorn del marit se n'anava a les roques més avançades i asseguda dalt d'una punta fitava l'esguard allà al lluny on neixien les calitges, esperant la visió de la taca blanca de la vela que debades probava conèixer, perquè ben poques vegades de les moltes que es deia «a veure si serà aquella» havia resultat ésser la elegida la del seu marit. I sovint després d'haver seguit cautelosa les evolucions de la minúscula taqueta veia com s'allunyava fins perdre's o com virava sobtadament i fugia rapidíssima, afavorida pel vent. Eren pescadors d'altres platges!

Aquella punta de roca era son lloc prefe-

rit des del dia en que s'havia desfermat el temporal i fement els perills que amenaçaven al seu espòs havia acudit a ella roman-guent dreta dalt de la roca, fuetejada pel vent, i esguardant amb enguniós interès la mar encrespada i negrosa, voltejada d'onades que es rompien amb ferotgia rabiosa sobre les roques i que d'altres que creixien agegantades venien a substituir per a esberlar-se també en una pluja de ruixim.

El cel era gris i negre i núvols gegants i de lívids colors hi rodolaven rabents. El roncàr dels trons i el brugit de la mar repercutien sinistrament en els reconcs de cala Pedrosa, mentre els llampecs donaven tonalitats fatídiques a les seves ombres.

Quin patir el d'aquella dona quan semblants temporals arplegaven a son marit fora de la cala!

I com l'aturmentaven els plors d'aquells dos infantons que espantats i temorencs romanien, aquella vegada, acovardits dins la barraca. Gairebé sempre que es reproduïren semblants engunioses situacions i preferint ésser fora de la barraca i dalt aquella roca contemplant el daltabaix, se n'endugué amb ella els dos fills.

La noia dreta al costat de la seva mare i arraçada a les faldilles i el noi, més petit, als braços, romanien junts sota les inclemències del temporal i com desafiant els perills i menyspreuant el roncàr de la mar i la fúria de les onades, esguardant tan sols el misteri enigmàtic d'allà al lluny, on semblava forjar-s'hi una amenaça per aquell home tant volgut i que era per a ells com un puntal que els sostenia.

Si no s'havia redorçat en cap platja i arribava en mig l'enrenou i el fragor de la tempesta i quina alegria! i com esguardaven i admiraven aquells tres sers a l'home esforçat que sol dintre aquella clova de nou sabia amb la força d'aquells punys de ferro i amb la mirada penetrant de gavina salvar els perills, evitar els esculls i anar avançant paulatinament cap al redors de salvació.

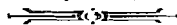
Alt i corpulent, bru com les roques mateixes i amb la barba espessa i xopa d'aigua salabrosa, mullat de cap a peus i amb aigua dins la barca, semblava un dominador de les ones i era saludat amb crits de joia i d'il·lusió.

En canvi, si no retornava, quin patir!, quina nit tan afrosa i terriblement inacabable i quan trigaren a néixer les primeres clars del llustrejar! Quina engúnia i quina crudel espera!

I així vivien redorçats en la cala Pedrosa i semblants a aquells pinots que de cara a mar—ja sobre un abim, ja entremig l'esquerda d'una roca, i desafiant les fúries de la mar i la força dels temporals que els fa sumicar i que inclina i jeu d'ací d'allà—aquells quatre sers voltats de solitud i tan sols acompanyats constantment pel bleix de les onades i el murmuri acompassat i monòton de la ressaga de les roques que avui és un somriure i demà és una amenaça i ara afavorits per la sort, ara sota un perill què es venç.

ALFRED GALLART

(Seguirà)

El pas d'un artista

Feia dies que'l nom d'En Xavier Cugat ens era familiar, puig els seus concerts a La Bisbal, Palafrugell, Girona, etc. — els quals constitueixen una verdadera tasca de divulgació de les més altes valors musicals — havien popularitzat el seu nom entre la nostra gent d'una faiso tal, que ja no calia propaganda de cap mena per a donar a la seva vinguda tota la transcendència que s mereix.

No obstant, uns fullets netament impresos, redactats inconcienient en castellà, amb el retrat del mestre a la portada i amb el programa de composicions a executar, foren repartits abundantment.

Arribà el diumenge dia 10 del que som, i a les 9 hores de la nit el Teatre Jou s'omplena de gom a gom; i no direm d'un públic selecte tant sols, si no d'una gernació heterogènia, de tot un poble en massa curiós de poder gaudir de les primícies de l'eximi violinista.

En presentar-se En Cugat en escena acompanyat de la distinguida pianista Na Camila Lloret, foren saludats efusivament per l'auditori.

El programa de les obres que figuraven en el recital no podia pas ésser més selecte i el gran artista les anà desgranant una a una amb tal domini, delicadesa i seguretat, que ja de primer antuvi s'apoderà del màxim interès del públic, subjugant-lo fàcilment a mesura que la tasca llur anava guanyant en intensitat.

Si fóssim tècnics en la matèria voldríem fer resaltar les altes qualitats del novell artista, proclamant-lo, com ha fet la premsa tota en mig dels més exquisits elogis, un virtuós del violí.

A nosaltres ens pertoca recollir el fet extraordinari i altament edificant, que representa, que el públic de Torroella sapigués correspondre entusiasta i unànimament a l'amabilitat de l'empordanès dilecte, el qual procedent de les grans capitals americanes ha volgut detenir-se a les petites ciutats i xamoses viles de l'Empordà, fent-los ofrena de son tresor artístic i de llurs sentiments d'amor a la terra que l'ha vist néixer. El pas d'en Cugat ha deixat un rastre de llum. Tinguem fè amb el novell artista ¡Qui sap si el jorn del 10 de setembre, pot esdevenir una data memorable, dins la tradició musical de nostra vila!

JOSEP CASTELLS

Els Jocs Florals de l'Empordà

Se celebraren a Castelló d'Empúries els quarts Jocs Florals de l'Empordà, organitzats per l'Ateneu Empordanès de Barcelona.

La festa tingué lloc als claustres de Sant Domènec. Ocuparen la presidència les autoritats locals, el conseller de la Mancomunitat senyor Riera, el diputat a Corts En Pere Rahola, l'alcalde de Girona senyor Coll, el Jurat i el senyor Pi i Suñer, per l'Ateneu i per l'Ajuntament de Barcelona.

Obrí l'acte l'alcalde senyor Bordas.

El president del Jurat, N'Eugeni d'Ors, llegí un discurs en el qual es lamentà de la decadència que a judici seu actualment pateix la cultura catalana.

El secretari, N'Alfred Gallart, llegí la memòria, analitzant les composicions rebudes i donant compte del veredict.

Fou premiat amb la Flor Natural En Josep Maria Cases de Müller, per la seva poesia «La mort de Pan». Nomenà Reina de la Festa a la distingida Sra. Na Roser d'Espona de Rahola, la qual ocupà el lloc preparat acompanyada d'una cort d'amor brillantíssima.

També obtingueren premis els escriptors senyors Bertrana, Riba, Minguez i Roger.

El discurs de gràcies anà a càrrec del senyor Puig Pujades.

Amenitzà la festa, que fou molt lluïda, la cobla «Rossinyols», la qual interpretà «L'Empordà», d'En Morera, i altres sardanes.

El seguici, un cop acabada la festa, anà a l'església, on la Reina féu ofrena de la Flor Natural a la Mare de Déu.

La Reina obsequià amb un lunch als organitzadors dels Jocs Florals, membres del Jurat i escriptors premiats.

El dia següent s'organitzà una excursió a Sant Pere de Roda. Els que hi participaren passaven de 70, havent-hi moltes senyores i senyoretas.

Per iniciativa de la Reina fou issada al cim del castell de Sant Salvador la bandera catalana entre entusiàstiques aclamacions a la pàtria.

Després tingué lloc el dinar, pronunciant-se al final discursos lloant l'Ateneu Empordanès, a la senyora d'Espona i a l'alcalde de Castelló senyor Bordas.

De la passada festa

— Parlem de la festa major? — Si, parlem-ne. Per a repetir els comentaris i apreciacions dels demés anys. Balls, sardanes, concerts, varietats *rellens*... Una llista de noms amb aires de cantarella.

Val a dir emprò, que les sardanes han sigut sempre per a nosaltres el plat preferit. I enguany hem tingut de més a més el contrapàs, que ha sigut una mena de plat fort que ens han afegit al *menú* de festa. De l'interès d'aquest, un company ja en parla abastament en altre lloc del present nombre.

Ens cal a nosaltres tant sols llençar un breu comentari a les sardanes que s'han executat.

La nostra primera cobla «Els Montgrins» i la «Selvatana» de Cassà de la Selva, rivalitzaren tant en bon gust per la selecció del programa com en tècnica musical en interpretar les dolces notes de la dansa popular. La rejuenida cobla «La Lira», també filla del terror, va secundar la tasca d'aquestes, donant a les ballades de la plaça un major relleu. No cal dir que s'oïren sardanes dels millors compositors: Morera, Garreta, Serra, Balcells, etc. No mancant-n'hi tampoc dels nostres coterranis i popularíssims sardanaires Bou i Vallespi.

Dues notes es destacaren sobremanera per damunt de la cullita musical a que ens dedicarem aquets dies. Una d'elles fou la primera audició d'una sardana original del musicògraf Salvador Raurich conegut en el món de les lletres pel nom de *Salvatore*. Aquesta pàgina musical que podem qualificar de fruita madura i delicada, es basa en la melodia d'un antic contrapàs tot ell ple de caracter i de regust catalanesc. L'altre consisteix també en una estrena del nostre

bon amic R. Vilardell. La nova producció d'En Vilardell és al nostre entendre molt superior a tot el que li coneixem, puig si bé s'ha volgut apartar soptadament del que podríem dir-ne caient popular, condició per a molts principalíssima, en canvi la nova sardana es d'uns efectes orquestrals tan marcats que li donen una plenitud i una vigoria que no havíem pas sabut copsar en ses anteriors sardanes.

I en tancar aquestes ratlles, felicitant corralment a tots els elements que acabem d'anomenar, ens cal ensemps consignar la joia que experimentem en veure d'any en any la ruta ascendent aconseguida per la nostra dansa, que esdevé cada jorn més gran, més bella, més catalana que és com dir més altament nacional.

PALET

La restauració del Contrapàs, a nostra vila

Torroella, cor del Empordà, no podia restar sorda a l'iniciativa de l'Ateneu Empordanès, de Barcelona, de restaurar aquesta dansa popular nostra, mare, potser, de la sardana. Així, aprofitant l'ocasió de celebrar-se al Sindicat Agrícola, durant els dies de la festa major, tres audicions de sardanes, a la nit, la comissió organitzadora, animats per altres elements culturals de la vila, determinaren incloure al programa, el contrapàs. La premura del temps, ja que això fou determinat pocs dies abans de la festa, feu que no hi hagués preparació per a ballar-lo. No obstant la cobla l'assajà i va tocar-se el primer dia el contrapàs llarg, donant això bon resultat, doncs si be ningú va ballar-lo, va ésser motiu de converses entre els vells i vàrem recollir alguns gràfics impresos l'any 1864 en els quals hi ha la lletra que hi cantaven. (Divino de la Passió de Ntre. Sr. Jesucrist) i l'explicació per a ballar-lo, encara que a nostre entendre, sense un vivent que l'hagués ballat, fent cap, de poca cosa serveixen aquests gràfics.

La música sentimental del contrapàs, penetrant al cor dels vells balladors, els feu reviure el temps de la seva joventut, i animant-se el ballaren al segon dia de la festa, de la manera que ells recordaven haver-lo ballat, que era ja quant la decadència d'aquest ball, en que sols se tocaven alguns

compassos del final, no marcant curts ni llargs. De totes maneres, vegérem que el ritme del contrapàs els féia moure les cames, d'una faisó ben nostra, ben empordanesa, una manera de ballar heretada pels nostres bons sardanistes, que no fan acrobatismes, ni tiren cosses. Fem constar, que bé s'ho mereixen, els noms dels balladors: En Joan Bonada, En Genís Amat, En Josep Quintana, En Pere Fabrelles i En Martí Esteve i En Genís Puig, cap i cua respectivament de la colla.

L'eminent musicògraf D. Salvador Raurich, ànima del Comitè de Barcelona per a la restauració del contrapàs, estigué els dies de la festa entre nosaltres interessant-se vivament per a la nostra iniciativa. Alentats per ell, hem creat a Torroella el Comitè empordanès per a la restauració del contrapàs, el qual ha quedat format de aquesta manera: President, D. Pere Blasi; vis-president, D. Josep M.ª Mascort; secretari cronista, D. Josep Castells; arxiver, D. Francesc Batlle; vocals folk-loristes, D. Joaquim Puig i D. Eduard Viñas; director coreogràfic, D. Joan Tàuler. Aquesta associació té per objecte reclutar dansaires, que s'obligui a assistir als ensajos d'aquest ball, atenen les indicacions del director; a més recollir dades com son costums usades, ceremonials, cants, etc., a fi de formar un arxiu folk-lòric. A n'aquest fi demanem a totes aquelles persones que puguin proporcionar-nos alguna notícia, tinguin la bondat de comunicar-ho.

Aprofitant l'estada a Torroella del Senyor Raurich, els «Montgrins» assajaren el gran contrapàs modernisat, arreglat per dit senyor, el qual servirà de base per a començar els treballs de restauració a Barcelona. També siguié tocada per la mateixa cobla, a la plaça, la «Sardana del Contrapàs, n.º 1» així titulada per ésser la primera de la sèrie que es proposa escriure el Sr. Raurich a base dels abundosos i bons elements melòdics continguts en la gran varietat del contrapàs. Serà aquest un nou aspecte de la nostra riquesa folk-lòrica.

Felicitem al Sr. Raurich per la gran tasca que va a realitzar; per la nostra part ens proposem ajudar-lo recollint tot lo que fa referència al contrapàs, lo qual irem publicant, citant els noms de totes les persones que ens facilitin les dades.

E. VIÑAS

De les Festes de Joventut

Ajornament de la inauguració, solemne dels Pomells de Joventut.

Convidat el Sr. Josep M.^o Folch i Torres per les autoritats i altres importants elements de nostra vila, a presidir les Festes de Joventut, ha respost en una atentíssima lletra, que li era materialment impossible contraure cap compromís de visitar poblacions fins a principis de l'any que ve, ja que els dies que té lliures de treball durant aquest any es veu obligat a assistir a diferents solemnitats organitzades per Pomells de Joventut.

Així la Comissió Organitzadora de les mentades Festes creu del cas desglossar les funcions inaugurals dels Pomells de Joventut, dels festivals endressats a l'inauguració del nou teatre de l'Escola Dominical i de les altres reformes efectuades en dita institució, celebrant els actes del segon objectiu durant el propinent octubre i primera quinzena de novembre, deixant per als primers mesos de l'any vinent la celebració dels festivals pomellistes presidits pel Sr. Foch i Torres.

Entre tant la Comissió Organitzadora continuarà recollint almoines, puix les reformes importantíssimes de l'Escola i les Festes d'any pròxim, vindran a costar unes mil pesseles, i tot just en porta recollides unes cinc centes.

Creiem que encara nostre públic no s'ha fet ben bé càrrec de la trascendència de les reformes que calen a l'Escola Dominical, institució que preté ser un auxiliar eficaç i instituïble de les societats culturals i sobre tot de les Escoles de nois i noies. Per fortuna, en la direcció d'aquestes Escoles i de la cosa pública figuren persones competentíssimes que ens ajuden a sotsmoure l'esperit públic en nostra obra de conquesta cultural.

En el número proper d'Emporion començarem a publicar la llista de donants afavoridors de l'Escola Dominical i en números successius l'anirem continuant junt amb una nota detallada dels gastos que vagin efectuant-se, per tal de que's palesi la generositat de nostres convilatants i la utilíssima inversió de les cantitats ofertes.

Que la llista constitueixi una esplèndida prova de cultura; que al costat de les sumes respectables dels rics puguin llegir-s'hi les dels pobres, mal no siguin sino alguns cèntims, que moltes vegades ens causen més satisfacció i agraïm més cinquanta cèntims, perquè vénen d'un senzill obrer, que no pas

cinc pesseles sortides d'una butxaca que'n podria foragitar sens esforç un centenar que tanta falla ens fan per a l'educació i il·lustració de la Joventut Torroellenca.

I per acabar, grans mercès a totes les persones que ens comprenen, animen i ajuden en la nostra empresa, que combaten vergonyosament els perdurables egoistes, els inextingibles fenicis, que tenen tapats els ulls pel metre i el bitllet de banc.

LA DIRECCIÓ DE L'ESCOLA DOMINICAL

Excavacions a la Muntanya Gran

El distingit arqueòleg D. Maties Pallares ha continuat les excavacions en la nostra muntanya.

En el cau del Duc d'Ullà s'han trobat importants restes: ganivels de sílex, destrals, ceràmica, etc.; sota aquestes restes una altra capa d'un jaciment anterior que sembla correspondre a la època del Cau del Duc de Torroella de Montgrí.

També es trobà una magnífica sageta de coure vora el cau.

Nosaltres ens felicitem de l'afortunadíssim resultat d'aquestes excavacions que augmenten el nom de la nostra terra.

Sr. Director d'EMPORION

Molt Sr. meu: Li prego la inserció en el seu periòdic del següent

COMUNICAT

Es la festa de Torroella. Un jorn d'alegria per a la joventut. Una multitud de sers humans invadeix els locals d'atracció. TOTHOM busca un bocí de goig, allà on poder oferir-li.

Discontint amigablement, ens trobem una colla de companys recorreguent carrers, quan arriba fins a nosaltres, la música d'una sardana.

Sens donar-nos-en compte, ens trobem ballant-la. Ja han plegat, i an allí ens teniu indecisos sense saber aon anar, quan un company ens recorda que en el Sindicat Agrícola, també toquen sardanes. I tots, de comú acord, ens hi dirigim. Pugem. Al posar el peu an el primer esgrao de l'escala que condueix al jardí, sento que una ma m'agafa del braç, retenint-me. Me giro, i em trobo al davant d'un jove que somrient-me, diu aquestes paraules: — ¿Que tal Ramon? El miro, i en el meu esguard, ell comprengué que no el reconeixia. — ¿Que fas el tonto, o no vols conèixer-me? me digué. Aleshores el vaig recordar. Un goig intens m'omplénà al trobar un company al qual feia uns quatre anys que no havia vist, i una exclamació d'alegria acudí an els meus llavis; per cert que l'exclamació no fou adequada al cas, doncs al regoneixe'l, vaig quedar torbat i foren aquestes les paraules que vaig pronunciar: — ¡Ai batua l'home... tu per aquí?

Encara no havia acabat de pronunciar-les, quan me sento una forta clatellada. Creguent que era un meu company, me giro, per a advertir-li que no usés més aquelles bromes perquè resultaven massa pesades —quan me trovo al davant d'un individu que amb mirada iradíssima, me digué.

—Brut, més que brut; ¿amb quin dret vens aquí a deshonrar el nom d'aquesta societat? Jo considerant que tenia culpa, vaig dir-li que'm dispensés.

Segurament, ell, al veurem tant sumís, prengué ànim i continuà. ¿Què't dispensa... què't dispensa! ¿i qui ets tu? —Soc foraster—. ¿Ets soci d'aquí? —No senyor — Doncs fora d'aquí, brut, més que brut.

M'acompanyà fins al primer graó de l'escala, empenyent-me pel darrera, llensant insults segurament; això no puc afirmar ho, doncs al veure que per una causa tant insignificant, era tan mal tractat, vaig quedar com tonto, caminant un bon rato pels carrers, sense orientació.

Tots tenim moments, en que signi per alegria o per exaltació, faltem a la moral sense intenció; car jo soc el primer en admetre que'l renegar es mostra d'incultura, que es una taca social, que la hiasfèmia embruteix i degenera, que es just se faci observar com no arregla res abans del renec ne ve l'acalorament i de l'acalorament la disputa; emprò jo entenc també que cap home té dret a castigar per sa ma una grolleria de paraula amb una grolleria d'acció tant més recriminable quan atenta a la dignitat humana.

Per aquest motiu jo demano aculliment a les columnes d'EMPORION, a fi d'exposar publicament aquest fet i a fi de preguntar si es possible que a Torroella en ple segle XX pugui entendre's l'hospitalitat al foraster en aquesta forma, si pot repetir-se el fet de que un home que per sa funció social te'l deure d'un major refinament s'excedeixi en forma tan recriminable.

Quan la justícia humana ha renunciat al càstic corporal, quan l'autoritat empara al major criminal contra els excessos de la massa, no crec que cap reglament de cap societat admeti un anacronisme que avergonyeix i exaspera.

RAMON BORRAT

NOTICIES

Concurs històric a Tossa.—A l'antiga i simpàtica vila de Tossa, que compta amb l'alta i exquisida intel·ligència del Dr. Ignasi Melé, descobridor del seu passat romà, la ancestral Turissa, fou celebrat un concurs geogràfic-històric-arqueològic.

L'acte trobà tot el ressó d'entusiasme que mereixia, tant per l'èxit assolit com per l'encert palesat pels organitzadors, els quals reberen les més xardoroses i valuoses felicitacions dels elements de la població pel cultíssim i patriòtic concurs.

Fóra ben de desitjar que aital exemple fos seguit arreu de la nostra terra, i que ben prompte veièssim celebrar concursos semblants a cada poble i ciutat de Catalunya.

Defunció.—Desde Lloret de Mar ens

comuniquen la mort de la virtuosa dama donya Rosa Vilarrodona de Marlés, mare del nostre bon amic En Just Marlés, distingit capità de la marina mercant, dedicat des de fa alguns anys al negoci de proveïdor de vaixells.

En Just Marlés sap les moltes simpaties i amistats amb què compta entre nosaltres i no ha de dubtar que en passar per moments de tan pregon dolor, l'acompanyen tots els seus amics i companys, a l'ensem que li desitgen una cristiana resignació.

A ell i a tota la seva família els expressem el testimoni del nostre sentit condol.

Una pissarra.—A la sucursal que el Banc de Palafrugell té establerta a nostra vila ha sigut col·locada una artística pissarra de cristall per a la anotació dels canvis. Resulta un bell ornament per a la fassana.

Comiat.—Després de uns dies d'estada entre nosaltres han retornat a l'Argentina ont resideixen, nostre bon amic Narcís Mercader i sa distingida esposa.

De tot cor desitgem que l'absència de tant bons torroellencs sia transiòria i que ben prompte podem de nou sentir el goig de tenir-los entre nosaltres.

¡A reveure, doncs!

Nou agutzil. Ha sigut nomenat agutzil del Jutjat Municipal d'aquesta vila En Melchor Rubia, quina plaça havia quedat vagant amb motiu de la defunció d'en Francesc Bordallo.

El contrapàs.—Amb motiu de celebrar-se en el poble de Cinc-claus un concurs de colles balladores de l'antic contrapàs, uns grans aimadors de la clàssica dansa i alguns membres del nou comitè pro-restauració del contrapàs, hi assistiren a fi de recullir-ne les més profitoses ensenyances.

Ne parlarem degudament en el nombre proper.

Els gegants.—Nostres típics gegants com els demés anys varen donar color a la festa, saltironant enguany amb més dalit, moguts amb verdadera frassa per En Sureda i En Matas. L'habillament anà a càrrec del nostre amic Sèculi i no hi mancà tampoc l'esquiva mosques que aquest era En Garriga.

No més mancava la gralla per ésser aquest simpàtic quadret de festa del tot complert.

Publicacions rebudes.—Acabem de rebre l'últim número del selecte periòdic

«La Mainada», el qual és molt interessant. Es, realment remarcable l'esforç editorial que representa una publicació com és aquesta, tan bellament presentada.

També ens visita el periòdic «El Ebro» revista mesal aragonesista que's publica a l'hora a Barcelona i Saragossa. Establim gustosos el canvi.

Comiat.—Han pres comiat de nosaltres les distingides i volgudes famílies de Carreras, de Prat, de Quintana (D. Josep), de Massó, de Pericot, de Ramió i de Sais.

Bon hivern i venturós retorn.

Malalt.—Es troba malalt nostre bon amic D. Eduard Bataller, el qual es troba ja en franca convalescència.

Que aquesta sia ràpida.

Del temps.—Han començat els primers fets amb notable sembra d'encosipats.

I els pagesos comencen l'esboçada.

I estem en plena verema.

Del futbol.—Continúa l'entusiasme pel

futbol. La societat futbolística ha arrendat un camp que reunirà grans condicions.

El team infantil de l'Escola dominical també treballa amb gran activitat.

MOVIMENT DE POBLACIÓ MES D'AGOST

BATEIGS

Teresa Mitjà Moriscot.

DEFUNCIONS

Antoni Devant Riera, viduo 79 anys.

Maria Ballester Escuder, vidua 74 »

Maria Bernatallada Font, » 75 »

MATRIMONIS

Josep Xifra Albert amb Engràcia Mercader Bonbardó.

Salvi Moret Prats amb Conçol Sala Mir.

Pere Vidal Ros amb Concepció Pujol Frou.

Imp P. RIBAS.—Representant a Torroella, EDUARD VIÑAS.

LLANERIA, SEDERIA, NOVETATS I ARTICLES BLANCS

DE

VICTOR GELI

COMERÇ, 11. — TORROELLA DE MONTGRÍ

GRAN LIQUIDACIÓ DE GÈNERES BLANCS

SOLAMENT FINS AL DIA 25 DEL CORRENT

Llençols llit de monja	a 5'50 ptes. un
„ „ „ classe superior	a 10 „ „
„ „ mitjà „ „	a 13 „ „
„ „ de matrimoni „ „	a 18 „ „
Mocadors de butxaca per a senyora i se- nyor	desde 6'50 ptes. dotzena
Draps de cuina	a 7 „ „
Pesses de cotó SENSE OS	desde 14'50 „ pessa
„ madapolana classe superior	desde 37'50 „ „
Tapets de Taula	desde 10 „ un

NO DEIXEU DE VISITAR LA CASA

ANTIPOPLÉTICO MEISTER

LA APOPLEJIA (Parálisis o feridura)

CURADA O EVITADA CON EL

Antipoplético del abate Jh. Meister

DEL MONASTERIO DE HIRSAM

El remedio inmunizador e infalible, el ÚNICO en el que se puede poner confianza ciega para evitar y curar la Apoplejia (Feridura), se debe a la valía de éste, en el mundo sabio médico y más tarde, en el claustro, virtuoso fraile, abate JH. MEISTER.

En efecto. Si algún antepasado vuestro ha sufrido ya de Apoplejia, si notáis calambres, hormigueo en las manos y en los pies, disminución de la vista y tacto, decaimiento general, pérdida de la memoria con mucha propensional sueño o véis pasar puntos luminosos por delante de los ojos es que la Apoplejia os está acechando y si no queréis ser su víctima, tomad enseguida el Antipoplético MEISTER.

Es el único remedio que devolverá al paralítico el movimiento perdido en sus brazos o piernas, especialmente dentro del primer año del ataque

En los primeros días, hace recobrar el habla clara y sonora a los balbucientes paralíticos que por el ataque se han visto privados de ella.

Frasco grande 10 pesetas :-: Frasco mediano 6 pesetas

FOLLETO DIVULGADOR DE LA APOPLEJIA GRATIS

Depósito general y venta: Farmacia de los Ferrocarriles del Norte, calle de Vilanova, 1 (frente Arco Triunfo); Dr. Andreu, Pérez Martín y Comp.ª BARCELONA y en TORROELLA DE MONTGRI Farmacia del Dr. García Ginés.

CHOCOLATES

PIERAY Y
BRUQUERAS

TARRASA

PÍDASE EN TODAS PARTES